

בדרכי אברהם אבינו, ואם מקבל ע"ע ללכת ארצה כנען, מוכרח הוא לבוא להתם, ולא לשנות מהלכו, או להשאר באמצע הדרך. א.
 אל נא תהי מריבה ביני וביניך – הפרד נא מעליו. (י"ג ה)
 לעולם יתרחק אדם מן השותפות, כי מקור הוא למחלוקת ולשון הרע. אברהם עם לופ לא התהילו במריבה, אלא רועיהם, ומכיון שהרועים רבו, הוכרח גם אברהם אבינו לאמר ללופ. שיפרד מעליו. (י)
 בלעדי, רק אשר אכלו הנערים וגו'. (י"ד כד)
 כונת התבה „בלעדי" היא, ללמדנו, שלעצמו החמיר אברהם אבינו ביותר לבלי ליהנות ממלך סדום מחוט ועד שרוך נעל. אולם בנוגע לנערים והאנשים שהלכו אתו. להם לא החמיר. הם יקחו חלקם. ללמדך, שהרשות ביד כל אחד להחמיר לעצמו ולא לאחרים.
 והאמן בד' ויחשבה לו צדקה. (ט"ו ו)
 חז"ל אמרו. כי אברהם אבינו הכיר בעצמו את בוראו, ומשלוהו לבעל הבירה, אעפ"כ לא נשתכה בתורה אלא ע"י אמונה „והאמין בד'". ללמדנו שעיקר העיקרים היא האמונה, וצדיק באמונתו יחיה.
 משל לאחד שטבע בים וראה עץ לפניו, משהדל להחזיק בעיקרו של אילו ולא בענפיו. ועץ החיים למחזיקים בה בכל הדורות, היא האמונה בד' ובתורתו. בה נחזיק בכל כחנו ולא נרפנה.

[צאת החכמה](#)

ו י ר א

וירא וירץ לקראתם. (י"ח ב)

באמת הי' אברהם חולה בעת שהמלאכים באו אליו, וקשה הי'

מ ע ש י ל מ לך

(א) וכה למד דעת לשומעי דברו. לבלי להפסיק באמצע הענין אי מלאכה, ואם החלות באיזה ענין, אפילו אם אתה זקוק לחכות שעות מרובות, עד אשר תוכל שוב להזדקק לענין הזה. לא התיר להתעסק בשעות ההפסקה בענין אחר, ורק לבלי להסיח דעת מהענין שאתה עסוק בו.
 (ב) הערת המסדר: ועיין במ"ר על סוף הפסוק הזה. אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה. משל נמרץ. המלמדנו שעל האדם לאחוז דרכו תמיד לימין, לב חכם לימינו, וז"ל המ"ר: א"ל אם את לשמאלא אנא לדרימה. ואם אנא לדרומה, את לשמאלא. א"ר יוחנן, לשני בני אדם שהיו להם שני כירים, אחד של חטים וא' של שעורים. א"ל אם חטיא דידי שערי דידך, ואם שערי דידך חטיא דידי, כך אם השמאל ואימינה ואם הימין ואשמאלה וכי' מן כל אתר אנא משמאיל להווא גברא. ע"כ.